

■ **Clarice Lispector**
La passió segons G.H.
Empúries

Una dona està sola en un apartament amb vistes sobre uns turons de granit. Sobtadament, descobreix un enorme escarabat. Ha de derrotar-lo o fugir, expulsar-lo o renunciar. I davant d'aquest animal fa un repàs a la seva vida, s'identifica amb aquest i pren la determinació de vèncer totes les seves pors. *La passió segons G.H.* és una profunda i anginant reflexió sobre la condició humana i el seu no ser en el món, que obre la porta de l'univers perturbador i lúcida d'aquesta gran escriptora. En paraules de la seva autora, "aquest llibre és com qualsevol altre llibre. Però estaria contenta si el llegissin persones amb l'ànima ja formada". Clarice Lispector (Tchetchélnik, Ucraïna, 1925-Rio de Janeiro, 1977) és una de les novel·listes més originals del segle xx. Per la introspecció i la precisió del llenguatge que presideixen tota la seva narrativa, se l'ha comparat amb James Joyce i Virginia Woolf. Aquest llibre és la seva obra més emblemàtica, que es publica per primera vegada en català.

■ **Jordi Sempere**
Perifèria
Llibres de l'Índex

Perifèria és un recull de vuit narracions lligades totes entre elles, i il·lustrades per Roger Fortea. Hi apareixen una sèrie de personatges grotescos, tendres i divertits, provinents de la ciutat i de la pagesia. En Rouco és el més vell dels Sempitrelli, amb un esperit contradictori. A l'Abrassim, un pàges d'origen berber del Delta, ingenu i bona persona, l'amor per dues dones li fa ballar el cap. La Pelambrusca, una gitana de Sant Cosmo, iniciarà una nova vida amb un desballestador de cotxes. La Marisol i la Sarai duran vides paral·leles mentre uns senglars fugen com poden d'un grup de caçadors sanguinaris. En Martí, biòleg, farà el possible per salvar la vida d'uns aiguamolls abocats al desastre. I el senyor Martinkel, cobrador de peatges, deixarà enrere una vida lúgubre i trista i empenyerà el seu fill cap a un destí lluminós.

Jordi Sempere Roig (Barcelona, 1975) és antropòleg i doctor en Geografia. Ha publicat també *Contes per una setmana* (Llibres de l'Índex, 2005)

■ **Joan Pons**
Sorra a les sabates
La Magrana

Daniel, fill d'una família rica, i Susanna, filla d'una família pobre, són els dos protagonistes d'aquesta comèdia humana, i són víctimes al llarg de la seva vida de l'amor i l'atzar. Tot comença l'estiu de 1969, a Menorca, quan es coneixen mirant a la televisió l'arribada de l'home a la Lluna. La tragèdia entra a les seves vides quan tot just són adolescents: el germà de la Susanna se suïcida per por de caure en mans de la policia política de Franco, i la mort del pare del Daniel els torna a ajuntar. Al cap dels anys, la Susanna està casada amb un altre home i el Daniel viu a països de l'Europa de l'Est. Les casualitats els tornaran a unir a Praga, on s'adonaran que l'atzar no és tan poderós com l'amor que senten l'un per l'altre.

Joan Pons va néixer a Ferreries, Menorca, el 1960. Ha estudiat Filologia Catalana i ha publicat els llibres de relats *No cregui el que diuen de mi* i *Homes sols*, així com les novel·les *Nàufrags*, *Remant cap al sol* i *El laberint de les girafes*.

■ **Vladímir Voinóvich**
Vida e insólitas aventuras del soldado Iván Chonkin
Libros del Asteroide

En vigílies de la Segona Guerra Mundial, el soldat Iván Chonkin és enviat a una remota aldea russa per custodiar un avió de l'Exèrcit Roig que ha realitzat un aterratge forçós. Oblidat ràpidament pels seus superiors, Chonkin s'integra en la peculiar vida del poble, on protagonitza una pila d'escenes hilarants en companyia dels seus estafolaris veïns. Però davant la psicosis provocada per la invasió alemanya, la policia política s'assabenta de la seva existència i envia un destacament per arrestar-lo per haver desertat.

Aquesta novel·la satírica fou publicada a París el 1974 i durant anys va estar prohibida a la Unió Soviètica. Només amb l'arribada de la *perestroika* es va poder editar de manera oficial. Vladímir Voinóvich (1932) va treballar com a fuster, pastor i mecànic, i entre el 1951 i el 1955 va servir a l'Exèrcit Roig. Aquesta novel·la el va obligar a abandonar el país el 1980, i un any més tard, fou privat de la seva nacionalitat. Actualment viu a Munic.

■ **Jordi Folck**
Trucades des del cel
Barcanova

A la frenètica ciutat de Nàpols, en Giambattista della Chiesa demana, com a darrera voluntat, de ser enterrat amb el seu telèfon mòbil. Quan, al tercer dia d'haver traspassat, sona el vell aparell telefònic de la família i en Giambattista anuncia que és al paradís i està bé de salut, una allau de gent sepulta la ciutat i ho arrassa tot, com una nova erupció del Vesuvi. Amb la mirada i l'esperit d'un infant, amb la imaginació desbordant que caracteritza la seva obra, l'autor construeix una paràbola agredolça sobre el darrer sentit de l'existència, una tragicomèdia de sentiments exultants que, com en les velles pel·lícules del neorealisme italià, provoca alhora rialles i llàgrimes al lector.

Jordi Folck (Reus, 1961) és llicenciat en Ciències de la Informació i director creatiu d'una agència de publicitat. Com a escriptor, ha publicat diversos llibres adreçats al públic infantil i juvenil. Com a fotògraf especialitzat en viatges i retrat, ha exposat en diverses ciutats.

■ **Cristòfol Carrió i Villalonga**
L'or i les arenas
Moll

L'or i les arenas és una novel·la d'aventures clàssica. Personatges del tot reals com don Damià, de Wenzel, Maine i "Garbanço" recorran Amèrica i travessaran oceans per arribar finalment a Austràlia, on comença la gran aventura: la recerca d'or, ajudant a construir la primera línia de ferrocarril, introduint noves tecnologies per trobar aigua o menant una guarda de camells pel desert, sempre amb l'aspiració de procurar una vida millor als que els envolten.

Cristòfol Carrió i Villalonga va néixer a Palma de Mallorca l'any 1942. Una vegada acabada la seva formació acadèmica, es va enrolar com a mariner al *Cabo San Vicente*. Al Senegal i a les illes de Cabo Verde va poder veure el que quedava dels antics tancats d'esclaus. Després recalà als ports del Brasil, on coincidí amb un vell homenet que havia nascut esclau. Aquesta experiència personal és la base de la seva obra literària, que està composta per les novel·les *Desventurats* (1987) i *L'ombra del corsari* (1990).

■ **Toby Litt**
Al encuentro de mí misma
Tusquets

Victoria About, jove novel·lista d'èxit, ha tingut una brillant idea per al seu pròxim llibre: inspirant-se en *Al far*, de Virginia Woolf, ha convençut la seva editora i confident per reunir durant un mes, en una luxosa casa a la vora de la platja, deu persones curosament seleccionades. Els problemes comencen quan l'autora decideix fer trampes i col·locar càmeres de vigilància a les habitacions. A més, s'haurà d'enfrontar a la indignació creixent dels seus conillots d'Índies, poc disposats a respectar el guió; l'assetjament del mitjà de comunicació és fa insuportable i a sobre un fantasma pul·lula per la casa...

Toby Litt va néixer el 1968 al Regne Unit i va créixer a Amptill, Bedfordshire. És traductor de poesia francesa i txeca a l'anglès. El 2002 va publicar la novel·la *Muerte en directo*, a la qual va seguir, el 2004, *Canciones de los niños muertos* i *Ghost Story*. També és autor dels llibres de relats *Adventures in Capitalism* (1996) i *Exhibitionism* (2002), i de la novel·la *Beatniks* (1997).

■ **Jordi Arbonès**
Cavaller de fortuna
La Magrana

Ens trobem a principis del segle xvi, una època convulsa i repleta de bandolers i mercenaris que travessen Catalunya, una terra de frontera òrfena de poder i on la gent sobreviu amarada d'una gran misèria moral. Enmig d'aquest paisatge apareix un capellà, Francesc Vicenç Garcia, rector de Vallfogona de Riucorb, que lluita per formar part de l'elit social i anhela, amb el talent que té com a escriptor, crear-se una màscara que li doni accés a la noblesa, al reconeixement i a la fama. El rector sublima l'ànima d'aventura i l'horror d'estar viu a través d'un personatge, en Guillem, que li revela el misteri de l'amor i el goig de la perversió humana.

Jordi Arbonès va néixer a Calella de Palafrugell el 1956. Ha publicat narrativa, novel·les—*L'agulla de plata*, *L'escala de Richter* (premi Carlemany 2001) i *Matèria fràgil* (premi Prudenci Bertrana 2002)—, llibres d'assaig i obres de teatre. Actualment col·labora a la revista *Es còdori* i és guionista de documentals a TV3.

Joan Prats Sobrepere
L'illa afortunada
Proa

Un procés violent de descolonització no és el millor ambient per allunyar-se d'un mal tràngol sentimental. El descans que el jove suís Nikolaus espera trobar a l'illa de la Melanèsia, on el seu germà és cònsol, s'acaba de cop quan esclata un episodi de la lluita contra la colonització estrangera. Involucrat sense voler-ho en els fets, Nikolaus ha de madurar a la desesperada, entre sotracs personals, relacions inconvenients i aventures imprevisibles ben allunyades de la vida plàcida que duia a Lucerna.

Aquesta novel·la va guanyar el premi Pere Calders de Literatura Catalana 2005. Joan Prats (Reus, 1940) és llicenciat en Filologia Romànica i catedràtic de Llengua Catalana i Literatura, i ha fet estudis sobre autors catalans contemporanis, pels quals ha guanyat els premis Salvador Espriu (1991) i President Macià (1977), dels Jocs Florals. Té en procés d'edició la novel·la *Roses al desert*, per a la redacció de la qual va rebre un ajut de la Institució de les Lletres Catalanes.

Antoni Aira
La veu de l'experiència
Dèria

Aquest llibre és un recull d'entrevistes en profunditat a deu catalans notables de la tercera edat: l'historiador, polític i promotor cultural Josep Maria Ainaud de Lasarte; el filòleg, gramàtic i lingüista Antoni M. Badia i Margarit; el capellà i escriptor Josep Maria Ballarín i Monset; l'arquitecte i dirigent del moviment escolta Jordi Bonet i Armengol; la mecenes de la cultura Helena Cambó i Mallol; el periodista radiofònic Teodor Garriga i Osca; la pianista Montserrat Moner i Busquets, vídua del poeta, escriptor i polític Joan Alavedra i mare de l'exconseller Macià Alavedra; el professor universitari i doctor en ciències morals i socials Lluís Maria Pugès i Cambra; el notari Josep Maria Puig Salellas; i el metge i cirurgià Ramon Trias i Rubiès.

Antoni Aira i Foix (Barcelona, 1977) és periodista i col·laborador del diari *Avui*, de les revistes *Sàpiens* i *Barça*, i del portal Comunicació 21. Forma part de l'equip de Recerca de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna.

Melissa Bank
Un lugar maravilloso
Anagrama

Sophie Applebaum sap que la vida dona moltes sorpreses. Quan els seus pares l'obliguen a aprendre hebreu començarà un període de resistència passiva. Més tard la trobem a la universitat, aprenent els jocs de la seducció i del poder; i a Nova York, als vint-i-pocs anys, a la recerca de si mateixa... Allà s'encreuarà amb diversos homes: Josh, un jove poeta que fa olor de biblioteca pública; el perillós Bobby Guest; Neil, un metge divorciat que havia sigut el noi més plasta de l'institut; Chris, el que mor; i Seth, el que la porta a un lloc meravellós...

Melissa Bank viu actualment a Nova York. Després d'estudiar al Hobart William Smith College i a la Universitat de Cornell, ha treballat en una agència literària i com a redactora publicitària. El 1993 va rebre el premi Nelson Algren Award al millor conte. El seu llibre precedent, *Manual de caza y pesca para chicas* va obtenir un gran èxit internacional, i se l'ha arribat a descriure com "la germana petita de Woody Allen".

Enrique Gil Calvo
Máscaras masculinas
Anagrama

Aquest llibre, situat a l'òrbita de la sociologia del gènere, analitza la representació figurada de l'homenia, la posada en escena de la masculinitat, la forma de presentar-se en públic que els barons adopten davant els altres. I per això es vesteixen amb unes màscares teatrals culturalment codificades que, seguint el triangle culinari de Lévi-Strauss, escindit entre cru, cuit i podrit, s'ha de classificar entre els tres grans prototips d'heroi, el patriarca i el monstre: l'home posat a prova, l'home consumat i l'home posseït per les passions del seu geni singular.

Enrique Gil Calvo (Osca, 1946) és professor de sociologia a la Universitat Complutense, on investiga temes de sociologia política i sociologia del gènere i la família. Col·labora a la revista *Claves* i també habitualment al diari *El País*. Ha publicat una vintena de llibres i ha obtingut els premis Anagrama, Espasa i Jovellanos pels seus assajos *Lógica de la libertad*, *Estado de fiesta* i *La ideología española* respectivament.

Jordi Llavinà

¿Novel·la catalana?

1 He passat molts bons moments d'aquest estiu a la llibreria principal de la meua ciutat. Gaudint d'un aire condicionat que funcionava a tot drap i conversant-hi amb el meu bon amic Quim Jubert, un llibreter entusiàstic que té la mania de llegir tot allò que li cau a les mans. Coincidim en gairebé tot (últimament, Russell Banks, Charles Baxter, Philip Roth, John Cheever), i només de tant en tant ell valora alguna cosa que jo m'he dedicat a censurar, perquè em semblava fluixa i inconsistent (Xavier Gual).

No ha sigut un dia, ni dos, sinó ben bé quinze, de visites si no diàries, sí dia per altre. I la primera constatació que se m'acut de fer és que la narrativa catalana viu, de fa mesos, una crisi espectacular (si és que les crisis poden ser espectaculars, ja ens entenem). Ja m'excusareu, però el meu gust particular –els meus prejudicis, en definitiva– m'impedeix obrir un llibre que parli de càtars, de guerres de successió, de memòries d'escriptors grisos i d'altres cantilenes pseudohistòriques o bulimicobiogràfiques. N'estic fins al capdamunt de trobar-me sempre el mateix paisatge avorrit, sense mica d'agosament, un repertori semblant de personatges sense gota de gràcia, de cartró rebuflat per la humitat i els fongs, blanc de caspa. En general, els escriptors catalans haurien de llegir una mica més, formar-se amb més convicció. Entrenar-se en la lectura (alguns, *entrenar-se* en la lectura). Que no embrutin tantes quartilles, i que s'empassin més clàssics (i no clàssics). En aquest sentit, no ens queda sinó esperar (amb candeletes) les novel·les de Valentí Puig, Jordi Coca, Eduard Márquez i Ferran Torrent, com també els contes de l'intocable Quim Monzó. En el moment en què surti publicat aquest comentari, la majoria d'aquests llibres estaran a punt d'entrar a les llibreries.

2. La segona constatació que cal fer és que s'han acabat les traduccions de novel·la en català. O gairebé. Com a exemples honorosos i excepcionals, Edicions de 1984 i Bromera. I para de comptar. Edicions 62, una mica –però molt menys del que havia fet històricament aquest segell editorial. ¿Què passa amb Proa? ¿Què passa amb Columna? ¿Amb Quaderns Crema? –sí, ja ho sé: té Acantilado, en castellà. ¿Esperen les eleccions per decidir si opten pels anglosaxons o més aviat pels centreeuropeus? Obriu les pàgines de crítica d'aquesta revista. ¿Quines són les editorials més ben representades –pràcticament les úniques? Anagrama (molt), Mondadori (també molt), Tusquets (tant per cent alt), Bruguera (força), Lumen (Déu n'hi do), Acantilado (bastant), Alfaguara (menys, cada vegada menys), Empúries (poc), Angle editorial (una mica).

3. Un dels llibres curiosos que aquest estiu he comprat a la llibreria del meu amic Jubert és *El testamento de un bromista*, de Jules Vallès. El francès va viure entre els anys 1832 i 1885. Fill de classe desfavorida, aquest llibre deliciós –que hauríem de llegir costat per costat de *Poils de carotte*, de Jules Renard (en traducció recent d'Ana Maria Moix, a Lumen: *Pelo de zanahoria*)– és un albumet d'instantànies del contraheroi protagonista: un noi de la província francesa que rep bastonades a tort i a dret però que aspira a ser un revolucionari de pedra picada (acabarà, esclar, passant per la pedra). Divertit, lúcid, mena de bon salvatge corromput per la família i l'entorn, Ernest Pitou –el protagonista– mereix formar part de la genealogia de personatges menors de la gran novel·la francesa del XIX. Té tot l'encant (irresistible) dels secundaris.